

Dny ubíhaly jako voda, starosti o děti i živobytí byly pro mne momentálně důležitější než já sama. Zdálo se mi, že se jizva umoudřila, i když, koupat jsme se mohli jen jednou za čtrnáct dní, aby se ušetřila eklektřina. Náš bytný byl sice hodný a já mu nikdy nepřestala být vděčná, ale přece jen jsem občas měla pocit, že jsme pro něj jen levná pracovní síla. Jeho neočekávané vpády do našeho domečku mi začaly neuvěřitelně vadit. Nemohl spát, přišel a vysedával do noci u nás. Potřeboval poklidit, nemohla jsem odmítnout. Vděk zavazuje a předsta-

va, že budeme vyhozeni zpátky na ulici, mi zavírala ústa v momentech, kdy jsem toho měla dost.

„Ivet, jsi tam?“ ozvalo se ze zahrady.

„Jo, děje se něco?“

„Jedu do města, nechceš jet se mnou?“

„Hned jsem tam!“

Pohodila jsem hadr do umyvadla a snažila se dát trochu do kupy. Přece jen život na vesnici člověka otupí, co se týče parády. Když jsem si natahovala rifle, jízva se opět ozvala. Pořádně. Co kdybych si rovnou došla k doktorce, třeba mě vezme. Místo kalhot jsem si oblékla šaty.

„Ty jdeš někam do vinárny?“ ozvalo se mezi dveřmi. Zase se neobtěžoval ani zaklepat.

„Ale ne, vyhodíš mě na středisku, vid’?“ dodala jsem a popadla hřeben.

Vyšli jsme na dvorek a já otevřela branku. Karel vyjel z garáže a otevřel mi zevnitř dveře auta. Očima jsem přehlédla dvorek. Stejně je tu krásně! Narcisky u domku už pomalu odkvétaly a jabloň u studny nabírala do květů.

Karel mě vysadil u střediska, domluvili jsme se, že se sejdem zase na náměstí u cukrárny. Jeho silná cukrovka a injekce inzulínu mu sice nedovolily sladké potěšení, ale občas zhřešil s vědomím, že mu bude následující dny mizerně.

„Tak tady už jsem nebyla, ani nepamatuju,“ pomyslela jsem si. Vyjela jsem výtahem a jako svázaná došla až ke dveřím gynekoložky. To už se otevřely dveře a vyšla sestra. Vysypala jsem na ni svoji prosbu.

„Mám určitý, dost bolestivý problém,“ dodala jsem pro jistotu a prosebně se na ni podívala.

„Posaďte se, zeptám se.“

Trpělivě jsem usedla na lavici, potaženou popraskanou koženkou, a zhluboka se nadechla. Měla jsem strach, proč to zapírat. U žaludku tlak a ruce se mi chvěly.

„Bože, ať to dobře dopadne,“ myslala jsem si, když jsem se svlékala v malé kabince. Stála jsem bez spodního prádla bosá na ledové podlaze a měla zase ten nutkavý pocit – utéct. Prostě utéct!

Konečně jsem stanula tváří v tvář doktorce.

„Tak copak vás přivádí?“

Vysypala jsem ze sebe všechno naráz, jako by mě honil. Vysvětlila jsem, že se mi na jizvě po porodu udělala nějaká bulka a bolí tak, že pomalu už nemůžu pořádně chodit. Doktorka si mě přezíravě poměřila.

„Je mi líto, vzít vás nemůžu. Pokud vím, nechodila jste k nám na preventivní prohlídky, takže... Je mi líto.“

„Ale já jsem neměla kde bydlet... Žádnou pozvánku na kontrolu jsem nedostala, a jestli jste mi ji poslala na starou adresu, ani dostat nemohla.“

„Je mi líto. Nechodila jste na prohlídky. Vyřadili jsme vás z evidence, máte smůlu...“ Doktorka trvala na svém, stála jsem před ní jako před vrchností a cítila se trapně a ponížně. Se slzami jsem zkusila poslední pokus:

„Mám opravdu veliké bolesti, vezměte mě... prosím!“

„Je mi líto, jediné že byste zaplatila poplatek, sto sedmdesát korun, my vás znovu zaregistrujeme a já vás vyšetřím.“

„Nemám u sebe peníze...“

„Tak přijďte, až je budete mít!“

„Děkuji za pomoc,“ pravila jsem hrdě a se vztyčenou hlavou šla zpátky do kabinky. Teprve tam jsem se svezla na židli a slzy se spustily proudem. Cítila jsem se bezradná a nesmírně ponížena. Po chvíli jsem se přinutila obléknout.

„Na shledanou,“ usmála se sestřička, a já jen suše pronesla: „Sbohem!“